

СЬОГОДНІ В КІРОВОГРАДІ
ПРОХОДИТЬ XXIV ОБЛАСНА
ЗВІТНО-ВИБОРНА
КОМСОМОЛЬСЬКА
КОНФЕРЕНЦІЯ

ПАЛКИЙ ПРИВІТ ДЕЛЕГАТАМ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 17 січня 1987 року

№ 8 (3827).

Ціна 2 коп.

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ СТАТУТУ ВЛКСМ

НЕСПОКІЙ І ТУРБОТИ

Зимове сонце холодним, але яскравим промінням заповнювало ділянку складання нестандартного обладнання цеху механізації та верстатобудування ВО «Червона зірка». Гостро пахло металом, емульсією, парами від зварювання. Борис Федченко, ювелір зварювальної справи, як його називають в комсомольсько-молодіжній бригаді імені XII Всесвітнього фестивалю молоді та студентів, очолюваної делегатом обласної комсомольської конференції Євгеном Красножоним, старанно готував чергове пристосування до роботи. А його колега і групкомсорг ділянки Юрій Стахурський попутно пояснював особливості креслення.

— На жаль, не всі зараз на місці, — попередив він. — Бригадир — на сесії (він навчається на VI курсі КІСМУ), дехто — на

лікарняному, тому працювати кожному доводиться за двох. Могли б працювати ще краще, та заважає погана забезпеченість кисневими балонами, слюсарним та вимірювальним інструментом. Навіть плоскогубці, метрві лінійки, штангенциркулі тягнемо з дому, не шкодуємо — набридло чекати допомоги від відділу матеріально-технічного постачання.

КМК слюсарів-складальників нестандартного обладнання був організований у 1984 році за ініціативою Євгена Красножона. В наступному році колектив уже став переможцем у соціалістичній серед КМК Ленінського району і здобув звання імені XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів.

Як пояснив Ю. Стахурський, основним завданням бригади є відліни в житті, точніше — в метал, конструкторських розробок по механізації трудових процесів основного виробництва.

До речі, працюючи за довіреністю ВТК, бригада здає 99 процентів продукції з першого подання (при 95 запланованих), а змінні норми виконує на 180 процентів (замість 130). КМК додержує свого слова і за умовами соціалістичного зв'язу на 1987 рік виконає план чотирьох місяців до дня відкриття XX з'їзду ВЛКСМ, якому комсомольці присвячують свої виробничі успіхи уже сьогодні.

Р. ЛЮБАРСЬКИЙ.

На знімках: групкомсорг КМК Ю. СТАХУРСЬКИЙ; КМК слюсарів-складальників.

Фото М. КИТРАР.

МІЦЬ НАШИХ СЛІВ

Маю на увазі міць наших слів про обіцянки. Найпростіші навіть, буденні. Як ми здорово навчилися замість виконати справу — чи принаймні з усією відповідальністю тримати відповідь за її невиконання — на всі боки розмахувати незаперечними алібі! Як збоку подивившись — такий «активіст» паде вже з самого початку заготовував собі на випадок відступу найкатегоричніший аргумент, ніби працювати по-справжньому й не думав.

Так говорити мені дає право власний досвід. Ось що маю на увазі: ледь не в кожному виступі чуєш — якщо й пропонується дати якусь оцінку спортивній та оздоровчій роботі, яну проводить первинна комсомольська організація, то вона переважно зводиться до оцінки кількості проведених турнірів. І все. Зате військомати із року в рік сигналізують про все гірший стан загальнофізичної підготовки допризовників. Сигналізують — і просять якось вплинути на це. А зміни не видно.

А тому пропоную пункт п'ятдесят п'ятого розділу проекту Статуту ВЛКСМ, де йдеться про участь первинних комсомольських організацій у підготовці юнаків до служби в рядах Збройних Сил СРСР, доповнити словами «і несе персональну відповідальність за фізичну й моральну підготовку майбутніх воїнів».

П. СПИРИДОНОВ, секретар комітету комсомолу колгоспу імені Зайковського. Вільшанський район.

У РИТМІ СЬОГОДЕННЯ

В житті ми часто говоримо про культуру людини взагалі, рідше — про культуру політичну. А саме вона, на мій погляд, таке повинна знайти своє місце в Статуті. Адже політична культура це — вміння використовувати у повсякденній практиці марксистсько-ленінську теорію, глибоко розумітися в політиці партії, давати в усіх випадках рішучу відсіч носіям пережитків чужого нам способу життя, який намагається нав'язати нам капіталістичний світ, словом, бути справжнім, переконаним патріотом своєї Вітчизни.

Для політичного загартовування молоді комсомол

робить чимало. Але трапляються ще серед нас любителі посмакувати брудною інформацією чужих радіостанцій, сумнівним анекдотом, здійсненні релігійний обряд, кинути на гачок буржуазних націоналістів і сionістів. Серед таких людей, на жаль, трапляються і комсомольці. Думаю, що ЦК ВЛКСМ надто розтягнув пошуки оптимального варіанту системи політнавчання, практично шороку змінюється у нас тематика занять гуртків і семінарів. Через це запізнюються розробки різноманітних програм і методичних посібників, знижується ефективність занять. Було б доцільно планувати політичну підготовку юнаків і дівчат на тривалий період.

С. КУЧИНСЬКИЙ, член ВЛКСМ, викладач КІСМУ.

КЕРІВНИК З КОМСОМОЛУ

Практично кожен керівник чи спеціаліст свого часу був чи є комсомольцем-активістом. У молоді роки, як правило, в кожній людині виявляються природні здібності, формуються сильні сторони характеру. А водночас можна помітити тоді й вади, недоліки. Тому цілком природним сьогодні є те, що комсомольці, які виявляють організаторські здібності, до того ж, хороші спеціалісти, — стають формальними (по службовій або громадській лінії) чи неформальними лідерами в колективі. Власний їм вади часом вважаються за несуттєві, другорядні. Ось тут би й не прогайвати комсомолові цього моменту, не дати змоги розвиватися у здібній людині зачаткам кар'єризму, егоїзму, формалізму... Товариші по Спілці повинні критично оцінювати роботу свого ватажка, вказувати на недоліки. Це допоможе виховати у майбутніх керівників органічну необхідність аналізу власних вчинків, самокритичності.

Тому дуже важливим бачиться мені доповнення в першому розділі параграфа 2 проекту Статуту «розвивати критику і самокритику, боротися з парадністю, взаємством, кар'єризмом, егоїзмом, окупалянням, давати рішучу відсіч будь-яким спробам затишесу критики, виступати проти бюрократизму, формалізму...»

І. ПУХАР, ветеран комсомолу.

ТЕЛЕГРАМИ В НОМЕР

З них беруть приклад

За підсумками соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів організації і підприємств міста й району впевнено попереду за основними показниками молоді виробничники Завалівського графітового комбінату. За минулий рік цифра випуску понадпланової товарної продукції склала 718 тисяч карбованців, у тому числі графіту випущено 1215 тонн, 248 тонн колоїдно-графітних препаратів. Тут чималий внесок і молоді. У день обласної комсомольської конференції ми називаємо імена наших лідерів, які протягом усього часу впевнено доводять свою високу класність. Це, перш за все, водій «БілаАЗа» Олександр Багно та ударник комуністичної праці, водій «КрАЗа» Сергій Бурдейний. За ними — щоденне перевиконання виробничих завдань. Ударно трудяться сьогодні на трудовій вахті з нагоди конференції й молоді фрезерувальники електромеханічного цеху Михайло Хмель і Володимир Бойко. Вони задають діловий тон роботі своїх товаришів.

Комітет комсомолу комбінату.

Змагання триває

Комсомольсько-молодіжний колектив бригади слюсарів-інструментальників цеху № 20 Кіровоградського заводу радіовиробів імені XXVI з'їзду КПРС доповідає XXIV обласній комсомольській звітно-виборній конференції, що план першого року дванадцяті п'ятірічки виконало до 69-ї річниці Великого Жовтня.

Наша комсомольсько-молодіжна бригада виступила з ініціативою проведення ударної трудової вахти під девізом «XX з'їздові ВЛКСМ — 20 ударних тижнів». За шість тижнів вахти КМК чотири рази виходив переможцем у змаганні серед комсомольсько-молодіжних колективів підприємства.

План першого кварталу 1987 року ми зобов'язалися виконати достроково — до 101-ї річниці з дня народження С. М. Кірова; XX з'їзд ВЛКСМ зустріти з високими трудовими показниками.

В. ЛИПКИН, бригадир, С. СЕФЕРІДІН, групкомсорг.

СЛОВО ПРО ДЕЛЕГАТА

З обласного центру додому Микола повертався пізнім автобусом. Думалося: десь там наші теж уже заглядаються на поля, як я, — жнива ж із дня на день почнуться.

Він повертався з досадою на душі: не витримав конкурсу, в Кіровоградський технікум механізації сільського господарства. І хоч особливих надій на цей рік не покладав, бо готуватись було ніколи за вередливою весною (кидала весна його тракторця по всіх усядах, шарпала своєю непостійністю, не давала, як слід, працювати), але все одно невесело було на душі. Прагла вона знань, яких не вистачало в повсякденній роботі, в навчанні, він збирався знайти відповіді на запитання, яких уже стільки зібралось за ці роки...

Врешті, до хліборобської науки в ньому з дитинства жила якась особлива тяга. Народився в селі, у своїй рідній теперішній Злинці, вдома коло хазяйства допомагав (особливо коли мама барилась з роботи — на буряках рядочки догай), і бігав на тракторну. Там він міг проплатити годинами. І все було цікаво, і все хотілось своїми руками поспробувати, але до всього дядьки не пускали. «На, ось, закручуй гайку», — казав, бувало, хтось із старших, і в Миколки аж заходило серденько. Заморитись коло тих гайок чи болтів, коло того залізничця, а додому повертається, моя на крилах. Уже тоді не було йому наймиліших годин, як на тракторній...

І так щороку. А коли почали в школі Злинській десятирічці № 1, вивчати тракторну справу, то ці уроки, зрозуміло, стали для нього найголовнішими.

А ще була пісмисляча практика літня після дев'ятого класу. «На при-

комсомольської організації колгоспу «Первое мая» Василь Пешехонов, цінують.

Жнива бриніли високою напругою. Микола відвозив січку від комбайна досвідченого Івана Юхимовича Черноусова і не було йому перепочинку ні на хвилину. Колісний його МТЗ-50 безперестанку курсував від комбайна до скирти, як заведений. Бо коли комбайн справний (а справний він у Черноусова завжди), то перепочинку чекати годі.

При одному такому поверненні Микола ока удрів, що в сусідній загінці зупинилась «Нива». «Дядько Івана Мосієнка, — подумав хлопець, — Чого ж це він на прив'язі? До скирти їхав — так само стояла «Нива»... І вже не було коли розмірковувати, хоч свій комбайн кликав з даліни, від лісосуши. «Вибачте Іван Юхимович, зрозуміє...» — виправдовував свій «лівий» рейс.

Дядько Іван Мосієнко човпав в кабіні, злився, щось не виходило. «Допомогти, може треба!» — не сміливо запитав Микола. «А щоб воно скисло! — вилаявся комбайнер. — Така дрібниця, а ось ніяк не можу сам справитись...». І Микола заглушив свого трактора.

Відавилась, як виявилось, педаль зчеплення, і пропекти електрозваркою дірку треба було в незручному місці — самому не впоратись.

Скільки вони тоді возились із тією педалью — Микола не пам'ятає. Але, що достатньо для того, аби розсердити свого комбайнера. Микола пам'ятає, як у Івана Юхимовича зійшлися на перенісці брови, але тільки словом пояснив, що допомагав Мосієнкові, як... Зрозуміло, що кожна хвилина в жнива дорога, проте, взаємовиручка у їхній тракторній — закон неписаний.

Цьому неписаному за-

кони Микола Поляков вчився у багатьох механізаторів. З особливим почуттям згадує він колишнього ватерана тракторної Павла Устиновича Чуркіна. Останні роки ковалем працював. Завжди в його кузні було людно. Завжди він був безвідмовний — кому яку шестерню, кому лапу, кому кронштейн...

І зараз у нашій бригаді без досвідчених працівників б сутужно, — щиро зізнається механізатор. — Ось недавній приклад. Треба було переробити кронштейн з МТЗ-50

ний стан речей, принциповішим став.

А як з хліборобським родом у Злинці — не переводиться рід! — питаю. Він широко розплющує очі, збираючи зморшки на лобі, пригадує свого м'якого податливого чуба рукою і мовчить. А потім: — Хотілось би сказати, що не переводиться, але... Цього року прийшов у тракторну Серьожа після десятого класу. Старанний хлопчина, буде з нього хлібороб, зараз уже видно, і ще... Вісім хлопців після служби в армії цієї осені повернулись у «Пер-

на МТЗ-80. Задні привезли, а передніх немає. Вирішили самі виготовляти. «Як, які!» — кожен подумав. Але не впади у відчай, бо коли є такий спеціаліст у бригаді, як Олександр Аврамович Кушніров, — нема чого переживати.

Заступника бригадира тракторної О. А. Кушнірова Микола Поляков охарактеризував коротко, але вагомо:

— Все у нього виходить. Ми довго говорили з Миколою про ці сьогоднішні — дні перемир'я, зрушень у сільському господарстві. Він їх відчуває. І в комсомольсько-молодіжному колективі зараз не те, що років три тому було. Колектив став твердіше дивитись на реаль-

ное мая». Точніше, не в «Первое мая», а в Злинку. В «Первое мая» повернувся один.

Йому не байдужа доля своєї тракторної, своїх сучасників. Роба шукає, де глибше? Але ж у їхній тракторній — всі умови: і будинок механізаторів чудовий, і обслуговування в жнива, і заробітки, якщо не лінусься... Є над чим сушити голову.

— Які плани вже намітив собі на цей рік?

— Скажу про найближчий. Хочеться добре перешу сесію скласти. Тоді й весна буде теплою, сонячною.

В. ТЕЛІЖАН.

Маловишківський район.

На знімну: Микола Поляков.

Фото В. ГРИБА.

Скільки за алгебру, зав. фермою?

Тепер до нас багато хто приїждить подивитися і почитати. І ми завжди раді гостям. А чому б і не поділитися досвідом. Зачастих гості до Федорівки відтоді, як почала працювати наша шкільна ферма. А відтоді ми ведемо від 1 червня 1985 року.

То була спільна задумка голови місцевого колгоспу імені Боженка І. В. Кондратенка і директора нашої школи Г. Б. Подновського. І та задумка отілилася вжиття, бо її підтримали і вчителі, і учні. Форма працює лише півтора року, але протягом цього короткого часу ми всі переконались, що це вигідно як для школи, так і для колгоспу.

Господарювати починали, як самі вважали за потрібне. Тож, перш за все, реконструювали одне з приміщень, яке нам виділив колгосп. Обладнали собі їмнату для відпочинку, клас для занять, зробили душова.

Між колгоспом і школою було укладено договір, згідно якого учні звалялись доглядати поголів'я свиней і великої рогатої худоби. Нині маємо 190 свиней і 42 корови. Корми постачає колгосп.

Як же учні поспівають працю на фермі з навчанням? Це одне з питань, яке нам найчастіше задають.

Створили 6 ланок, до складу яких входять 8—9 школярів з 6—10 класів. Шестикласники працюють лише 2 години на тиждень. Інші ж — 4, тобто, ті години, що відведені на уроки суспільно-корисної праці.

Кожна ланка чергує згідно графіка раз на тиждень. Приходимо в цей день до початку шкільних занять на ранкове доіння, а після уроків знову йдемо порядкувати на свою ферму. Звичайно, без дорослих ми не обходимося. На фермі з учнями працює організатор суспільно-корисної праці В. М. Сипко, дві досвідчені дорослі з колгоспу.

Між ланками йде соціалістичне змагання. На фермі працюємо за бригадним підрядом. Тож, кожен з учнів усе відомлює, що від його праці залежить успіх усієї ланки. Тут ми привчаємось до трудової дисципліни.

Настав час сказати, щож принесли нам ці півтора року. Державі ми здали 46 тонн м'яса. У колгоспі відкрито особистий рахунок нашої виробничої бригади: за її рішенням школа може у будь-який час взяти потрібну суму. Гроші використовуються на проведення вечорів, культурних заходів, а в основному — на екскурсії, поїздки. Ось і десять днів тому група наших школярів повернулася з туристичної поїздки Рязань — Москва.

Можемо похвалитися своїм телецентром... на фермі. Звичайно, у деяких школах телецентри вже є, але, щоб на фермі! У будь-який момент в директорській можна включити телевізор і побачити, що робиться у приміщенні комплексу.

А чи потрібно це, — інколи запитують? Звичайно, що так. Сьогодні ми вчимося, як треба будувати хазяйнуваті завтра. Не так важливо, в яку галузь народного господарства прийдемо. Головне те, що тут ми вчимося запроваджувати нове, прогресивне. Ось зараз вже бачимо, що нам на нашій фермі потрібен монопроєкт, норми.

Нині ферми, подібні до нашої, у районі створюються і в селах Соколовське, Аджамці.

Г. ХОЛОДІЙ,
ланкова, учениця 8-го класу Федорівської середньої школи.
Кіровоградський район.

ШУКАТИ НЕ ОBOB'ЯЗКОВО

Віде перебудова і в роботі комсомольських організацій навчальних закладів. Як показала звітно-виборча кампанія, тут ще не зжито формалізму, заорганізованості, схильний лише перед власними здобутками. Гострий критичний підхід до комсомольської організації, де робота піднімалася її паперовим оформленням, демагогією взаємних конкретних справ тощо. Тому наша розмова з секретарем комітету комсомолу Кіровоградського будівельного технікуму делегатом обласної конференції Надією БОЙКО і почалася у цьому ключі...

Н. БОЙКО: Звітно-виборча кампанія комсомольська конференція технікуму проходила як ніколи по-діловому. Ще попередніми виготовили й розповсюдили анкету у всіх навчальних групах — їх у нас тридцять одна, — щоб той, хто з якихось причин не навчався записатися на виступ або підняти на конференції руку, міг ті ж думки висловити у письмовій формі. І результат був — звіт, на мій погляд, дався як об'єктивний аналіз роботи за минулий період. Додам і таке: неадмінію умовою при заповненні такої анкети і вказуванні на недоліки була не лише вимога

рекомендувати способи вирішення проблеми, але й значення своєї особистості участі в цьому. Тож, коли ми винесли результати анкетування на звітно-виборчу конференцію, чітко побачили ще до ухвалення постанови свою тактику і навіть стратегію.

КОР: Чи були для вас, Надіє, якісь одкровення?

Н. БОЙКО: Знаєте, не снажу, щоб дійсно лінь нові хитби, але в дечому переорієнтовалася, як у справі першого чергової ваги. Із дозволами, скажімо. Ось конкретні. Була час, що прямо повально захопились різними масовими заходами — часто навіть програмна ланця закінчувалася ланкою конкурсом. На підготовку цих зовнішніх заходів тим на менш

йшло багато часу. Який, ми часом зрозуміли, варто виділяти на більш диференційовану, так би мовити, роботу. Із кожним за тижнем все одно не в змозі поговорити по душах, тож прагнемо хоч наблизитися до цієї мети — а робота невеличких творчих колективів уже дає багато.

КОР: І що ж ви віднайшли таким способом?

Н. БОЙКО: А ми й не шукали — молоді люди, виявляється, самі цілком спроможні визначити собі чимало корисних і приємних занять... Так логічно виник у нас при учнівському профкомі студентський клуб. А ще — три гуртки художньої самодіяльності. Їхні члени, цих гуртків, не ходять на заняття з-під палиці — та й час нині вже не той: аматори поезії, вокалу й учасники агітбригади дійсно любитель і ентузіаст. Можливо, вам впало в око й оголошення про вхід з пропозицією здавати свої питання знатокам. Двічі на

місяць у п'ятницю — і про це, не перебільшу, знає у нас кожен — проходять інтелектуальні баталії між членами клубу «Що? Де? Коли?» і загалом присутніх. Цікаво взявся за ведення клубу і поки що не думає здавати позицій його ентузіаст молодий вчитель спецдисциплін Сергій Гмиря.

КОР: Плани, плани... Надіє, а все-таки, якби ви спробували охарактеризувати свою організацію сторонньою, але неупередженою то-варистою? Які слова б знайшли?

Н. БОЙКО: Головне, з чим ми з усіх сил боремося, — поспішністю там, де вона штучна. Ми не проти урочистості й ефектності в загалі, але хай її буде менше і влучніше. Адже у вирі такого організаторського галасу не помічаєш (а чи й, якщо чесно, не дуже хочеш помічати) окремих пудьгуючих, які якось хляотливо зливаються в ма-

ПЕРЕБУДОВА: ТВОЯ ПОЗИЦІЯ

су... А тоді схвалення навіть найгеніальнішим задумам не жди. Так, ми природно вийшли на питання активу.

КОР: Чого ви чечаете від роботи нинішньої обласної комсомольської конференції?

Н. БОЙКО: Конкретних рішень із вказанням конкретних первинних. От наша — з правами райкому, між іншим. А спитайте, що це вносить в роботу і як позначається на ній, — відповіді не дасть, скажу, і сам секретар. Інтерес до будівельного технікуму переважним чином обмежується завжди цифровою звітністю для Лєнінського райкому комсомолу, міськомолу й обкому комсомолу. Є, напевне, єдиний спосіб дійсно допомогти первинній в роботі — не наганяти страху через телефонну трубку, а хай і критично, але проаналізувати її на місці...
Розмову зі І. КУЦЕНКО.

«Пам'ятай, ніколи не забувай, дітям і онукам своїм наказуй пам'ятати, хто врятував тебе, твою сім'ю, багаторічну Вітчизну, наші духовні цінності, нашу історію від знищення. Велика партія комуністів — ось хто надихнув наш радянський народ на священну війну». (В. О. СУХОМЛИНСЬКИЙ).

Нам родиться в тебе
повезло.

І знову головківці чують
розповіді про тяжкі бої, які
точилися сорок три роки то-
му при звільненні їхнього

5 ГРУДНЯ 1943 року воїни 94-ї Гвардійської Червонопрапорної, ордена Суворова, Заєнигородсько-Берлінської стрілецької дивізії звільнили село Голоківку Олександрійського району від німецько-фашистських загарбників.

Колишні воїни-визволителі села багато років підтримують систематичний зв'язок з педагогічним колективом і учнями Голоківської середньої школи. Центром військово-патріо-

тиком, військовим керівником учнів капітаном запасу В. А. Сніжком, секретарем шкільної парторганізації Г. М. Сніжко, депутатом Голоківської сільської Ради народних депутатів М. М. Могилюном...

Особливо запам'яталася зустріч з учнями школи, яка відбулася у травні під час святкування Дня Перемоги. Спеціально для неї ленинградські ветерани дивізії на чолі з гвардії полковником запасу С. К. Шосталем ви-

Пишуть головківці ветеранам...

тичної роботи тут стала кімната бойової слави, стінди якої розповідають про бойовий шлях прославленого з'єднання. Є тут і альбом з описом бойових подвигів гвардійців, а також фотографії односельчан — учасників Великої Вітчизняної війни.

В своїх рапортах воїнам-визволителям села учні Голоківської десятирічки розповідають про успіхи в навчанні, суспільно корисній справі. А ветерани відповідають їм розповідями про свою працю по зміцненню обороноздатності любимої Вітчизни. Так, завдяки щоденній копії роботи педагогічного колективу школи дружба ветеранів дивізії міцніє з кожним роком.

Учні школи добре знають нас усіх, охоче листуються з нами. Особисто в мене, керівника групи ветеранів 94-ї гвардійської стрілецької дивізії, які мешкають на Кіровоградщині, міцні товариські стосунки склалися з директором школи ветераном війни і праці Г. П.

готовили на п'яти картах нову експозицію бойового шляху з'єднання. Рада ветеранів дивізії, очолювана Героєм Радянського Союзу гвардії полковником А. П. Рибкіним, вирішила передати нові експозиції Голоківській середній школі.

А 5 грудня кожного року в сільському клубі, як завжди, залунала пісня про Голоківку, написана колишніми воїнами дивізії у співдружності з одеським композитором Б. П. Масловим:

Возле школы у братской
могили
Серебристые ели стоят,
На посту так солдаты
застыли,
Словно вечную память
хранят.

Мимо этой святыни,
с вожатым,
Пионеры колонной идут
И бессмертным советским
солдатам
Каждый день свой салют
отдают.
Головакова, Головакова,
Ты колхозное наше село
Головакова, Головакова,

рідного села від ворога. Про хоробрих радянських солдатів, які знайшли свою постійну прописку в чотирьох братських могилах села. Понад сімсот головківців брали активну участь у боротьбі з фашизмом у роки Великої Вітчизняної війни, а триста з них загинули в боях за Батьківщину. 163 головківців за бойові подвиги нагороджено орденами та медалями Радянського Союзу. В селі проживають понад шістьдесят солдатських вдов, а також понад сто учасників Великої Вітчизняної війни.

Голоківці разом з усім радянським народом гаряче підтримують заходи, які проводить наша Радянська держава у боротьбі за мир на планеті.

Бо мир — це життя і щастя. І ми збережемо його!

Д. ЧИБІСОВ,
член військово-наукового товариства при Київському Республіканському Будинку офіцерів Радянської Армії, почесний громадянин села Голоківки.

ПОДАРУНОК КНИГОЛЮБАМ

У Кіровограді по вулиці Жовтневої революції відкрито новий книжковий магазин «У світі книг». З перших днів він став популярним серед книголюбів. Адже він єдиний у великому мікрорайоні.

Хіба можна порівняти ті перші книжкові магазини, в яких я почала працювати, із сьогоднішнім «У світі книг»? — гоморить завідувача магазином Н. А. Капелюшина. — Просторий торговельний зал, добре обладнаний підсобні приміщення.

Зручно, приємно у магазині і покупцям. Велика площа торговельного залу дозволяє вільно підходити до різних відділів магазину, спокійно вибирати необхідну літературу.

Г. ХАРИТОНОВ.

КЛУБ ЗА ІНТЕРЕСАМИ

Новий клуб за інтересами «Ровесник» створено при Жовтневому сільському будинку культури Новомиргородського району. Клуб об'єднує людей різних за віком, але зі спільними інтересами. Перший тематичний вечір, який підготували члени клубу, називається «Свято у колі ровесників». У програмі вечора гри, танці, конкурси, змагання сімейних пар. Учасники вечора підготували торти, тістечка, пироги, чай. Наступне свято, яке готує клуб «Ровесник», називається «Тато, мама, я — дружна сім'я».

І. ШЕВЧЕНКО.
Новомиргородський район.

В КОРИСТИВКУ я їхав з приємною місією: по-знайомитись із учнями, справжніми читачами й шанувальниками нашої газети. Це завжди приємно — почути слово про свою роботу. Тому так старанно ми, журналісти, завжди готуємось до зустрічей із читачами. І найважливіше, коли ми знаходимо спільну мову, коли бесіда розгоряється в цікаву дискусію, зустріч запитає і відповідей — запам'ятовуються назавжди.

У Користівській десятирічці Олександрійського району вчаться справжні друзі нашої газети. Так думав я, вкотре перечитуючи випуск із протоколу засідання бюро Олександрійського райкому

народилась у комітеті комсомолу. І одразу ж підтримали піонери й жовтенята. Сьогодні можемо уже звітувати: ми свого слова дотримали, бо залишилось зібрати зовсім мало...

Тетяна ТАЦЬКА, відповідальна за трудовий сектор у комітеті комсомолу:

— Найкращі результати? Десятикласниця Олена Кузьменко збрала 90 кілограмів, восьмикласниця Віта Скрипник — 100...

Люда СТОРЧАК, голова ради дружини імені Аріяда Гайдара:

— Але найбільше у дружокласниці Яни Пастушенко — аж 140 кілограмів. Треба взагалі сказати, що жовтенята дуже активно підтримують піонерів і комсомольців.

«Ми — не підведемо»

комсомолу від 12 листопада 1986 року «Про ініціативу користівських школярів». Копію виписки нам надіслали з райкому комсомолу.

Ось зміст виписки:

«Піонери й комсомольці Користівської середньої школи виступили з ініціативою, щоб у день відкриття XX з'їзду ВЛКСМ весь тираж оласної газети «Молодий комунар» був надрукований на папері, виготовленому з макулатури, яку зберуть учні Олександрійського району».

Бюро Олександрійського райкому ЛКСМ України схвалило цю ініціативу.

На просторому подвір'ї школи, в коридорах гамірно: перерва ж, а тут ще й сніг такий лапатий пустився, що нічого навколо себе не видно — один сніг. Хіба ж усядиш за партою?

Але старша піонервожата школи Валентина Алексєєва сказала:

— Зачекайте хвилинка, я зараз зберу комсомольський і піонерський актив.

А вже за якісь хвилини у затишній кімнаті ради піонерської дружини стало тісно. Рожевою асі з морозу, очі світяться допитливістю, вітаються чомно — це актив Користівської десятирічки.

Дослівно розмову нашу передати нелегко, але найголовніше я записав.

Вікторія ШАПОВАЛ, учениця 10 класу, член комітету комсомолу школи:

— Залишити добру пам'ять своїм навчанням, творчою працею в школі — цього прагнуть усі школярі. Ми, по-моєму, знайшли, як кажуть, свою лінію. 1986 року подібну ініціативу ми втілювали в життя: міськрайонна газета «Ленінський прапор» в перший день роботи XXVII з'їзду КПРС вийшла на папері, виготовленому з макулатури, яку збрали наші школярі.

Інна ВОРОБІЙОВА, секретар комітету комсомолу школи:

— Нинішня ініціатива

Наталія УСТЕНКО, член бюро райкому комсомолу:

— Про ініціативу я говорила й з трибуни останньої комсомольської районної конференції. Зворушена була оплесками. Ми всі сприйняли як підтримку. Я впевнена, що комсомольці, піонери й жовтенята усіх шкіл району нас не підведуть.

Учні Користівської десятирічки з гордістю говорили про свою ініціативу. Розмова ця відбулась ще перед Новим роком, тому я впевнений — 5 тонн макулатури на сьогодні уже зібрано.

А тоді ліпив такий сніг! Біля дверей будиночка, пристосованого для зберігання макулатури, — гамірна юрба. Щодня після обіду двері в будиночок відчинені — працює приймальний пункт. І щодня тут завізано. Везуть макулатуру на санках, на велосипедах, несуть у сумках, у лантушках...

Віднедавна київська картонна фабрика, куди ми відправляємо макулатуру, поставила нас у скрутне становище: макулатуру вимагають сортувати натроє — картон, газети, зошити й книги без обкладинок, — говорить «завідуюча» приймальним пунктом Тая Тацька. — Тож клопотів добавилось, бо досі ми все приймали без сортування, гамузом — он які гори накидали...

Користівська десятирічка без перебільшення «дихає» ініціативою. На найвиднішому місці — екран збирання макулатури. Того дня капітанське стерно (перше місце) було пришилене проти 4-го класу. А рятувальне коло (останнє місце)... Вітім, не буду називати — може вони вже й виправились.

Проводжали користівські гостинні школярі мене з усмішкою на обличчях: вийде «Молодий комунар» на законномленому папері — запевняли вони,

В. БОНДАР,
спецкор «Молодого комунара».
Олександрійський район.

Відкрито виставку художньої та документальної фотографії «Молодь Кіровоградщини: від конференції до конференції», з якою ознайомилися делегати обласної комсомольської конференції. Виставка плаштована обкомом ЛКСМУ та обласною організацією Спілки журналістів України.

На фотовиставці представлено близько 100 робіт 20 авторів — членів обласної фотосекції. Різні епізоди нашої дійсності зафіксував фотоб'єктив журналістів і аматорів.

Уагу привертає серія знімків делегатів обласної комсомольської конференції, представлена В. Грибом, «Випускниця» П. Арчикова, «Шахта Ленінського комсомолу» І. Корзун, «Хвилююча пора екзаменів» О. Мірошніченка.

Пропонуємо дві роботи В. Гриба «Танцює «Пролісок» — лауреат премії імені Ленінського комсомолу», «Герой Радянського Союзу Валерій Гринчак з робітниками заводу «Гідросила».

О відчуває молода людина, коли ступає на поріг самостійної діяльності? Мабуть, легкість перед наступними труднощами. Запас енергії, який, безсумнівно, поступово дасть течію. Надії, які можуть тільки надіями і залишитися...

Старшому тренеру зі спортивної гімнастики Едуарду Йосиповичу Нечая — сорок сім, я не був знайомий з ним раніш. Та не залишає думка, що таким він був завжди. Молодість, пронесена Нечая через іспит часом, залишилася з ним і зараз.

В ЛІТКУ 1961 року факультет фізичного виховання Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна випускав у самостійне життя своїх вихованців, серед яких був веселий, білявий хлопець. Він чітко знав свою мету, яку знайшов ще рік тому під час студентської практики в одній із середніх шкіл. Уроки фізичного виховання мають свою чітку програму, тому тут особливо не розгонишся, але ж існує ще твій особистий час. Позакласна робота зі школярами сподобалася усім. І тоді Едуард Нечай твердо визначив: «Буду тренером!».

Спортивний зал товариства «Авангард» ще тільки почав організовуватися, не було потрібного інвентаря, а головне — гімнастичних поролонових матів. Без них неможливо, адже, не маючи «під собою» м'якої стріжки, навряд чи хтось із дітей наважиться б робити сальто, пірует чи опорний стрибок. Нечай вийшов із цього скрутного становища дуже швидко — не дарма кажуть, що все геніальне — просто. І ось уже знайдено старі сидіння автомобілів, вже є поролон. Його зшивали усі разом.

А успіхи не затримались. У 1964 році кіровоградські гімнасти на республіканських піонерських іграх в Києві виборюють друге місце, поступившись лише столичним спортсменам. Дехто тоді цю вдачу переоцінює. Але Едуард Нечай стояв на своєму: звичайно, приємно радіти кожному успіху, та змагання за рангом невисоким. На що йому відповідали: «Задовольняйся, донки про це пам'ятають. А там дивись, ще де-небудь переможеш».

Ні, цим Нечай не хотів задовольнятися. Вірніше — не міг.

Десятикласник стрибає за другим розрядом! А повинен — за нормативом кандидата у майстри спорту! — доводив він у спорткомітеті. — Розрядниками-переростками ми не досягнемо великої мети.

Власна програма у спортивній школі, складена тренером, задовольнила не всіх. Численні перевірки, суперечки, доводи у власній правоті.

Час покаже, — казав Нечай. — Тільки зачекайте. Кіровоград може виставити олімпійського чемпіона.

Та тоді дехто міркував інакше: краще синиця в руках, ніж журавель у небі.

Саме у цей час до Кіровограда надходить запрошення тренеру від майстра спорту з акробатики Йосипа Максимовича Зимиліса, який починає збирати у селищі Усть-Омчугів новий колектив з гімнастики. Він запросив з Кишинєва тренера Віктора Колчина та його дружину хореографа Маргариту Кашину, «загитував» Лева Сигала. До Зимиліса дійшли чутки й про Нечая, як про «людину не випадкову», яка фанатично ставиться до своєї справи, вміє і хоче працювати. Тобто володіє рисами, без яких в гімнастиці висот не досягти.

Нечай вирішив поїхати в Усть-Омчуг разом з дружиною, яка також працювала тренером.

Так у серпні 1972 року подружжя Нечайів залишало Кіровоград, залишало своє рідне місто. Разом з тим залишало в ньому свої проблеми, вирішення яких, мабуть, кінця та краю не було. Втім, залишало й надію — може, час дещо змінить. Тоді ж на пероні залізничного вокзалу поруч з Нечаям стояла й дев'ятирічна дівчинка, ще

зовсім юна гімнастка, занесена деякими відповідальними особами до розряду «середньохвиля». Але ж не забудемо і її назвати — Наталка Терещенко. У добру путь!

П'ЯТНАДИЦЯТИРІЧНА Наталка Терещенко перемогла у відкритому розіграші Кубка Америки. Почесний трофей вперше у своїй історії перетнула океан. Терещенко, здобувши за сумою багатоборства 38,35 бала, випередила минулорічну володарку призу, господарку помосту американку Кеті Джонсон. Те, чого не зуміли зробити «зірки» вітчизняної спортивної гімнастики, пододала юна спортсменка з Усть-Омчуга Магаданської області. Навіть колишня землячка... І хто зна, якби не трапилися події шестирічної давності, то Кубок Америки, можливо, гостював би і на Кіровоградщині.

Газетний допис особливо відзначав, що живуть дівчинка та її тренер навіть не в Магадані, а в селищі. Усі запитували: «А де ж вона там вчиться, у кого?» На що Нечай відповідав: «В ДЮСШ, у хорошому залі, на нормальних гімнастичних снарядах».

Через рік після від'їзду з Кіровограда дівчинка їде на зональний турнір першості РРФСР в Ангартськ. Та навряд чи слово «іде» може повністю відобразити той шлях, яким Наташа потрапила на відповідальні змагання.

Одинадцятирічна спортсменка «не доросла» ще до них в самому прямому значенні. Адже на турнір зібралися доросліші, і ні про який виклик на першість мови не могло бути. Та Нечай не міг упустити нагоди. На власні кошти тренер придбав два квитки на літак.

А додому вони поверталися переможцями. Більше того — Наталка стала першою в Сибіру гімнасткою, яка виконала стрибок «цукахар» в групованні. В цьому ж сезоні Терещенко стає призером першості Центральної ради «Труд», успіх, який вона повторює і в наступному році.

У квітні 1975 року за викликом стар-

шого тренера молодіжної збірної країни Лідії Іванової спортсменку й тренера запрошують до Херсону на першість країни серед дитячо-юнацьких спортивних шкіл.

Прилетіли до Москви, — пригадує Нечай, — а квитків на Херсон немає. Довелося вилітати у Кіровоград, а звідти — машиною. Не запінилися, проте на змаганнях Наталка так нічого й не продемонструвала.

Лише пізніше розібралися у причинах провалу — акліматизація. Якраз цей період і випав на змагання.

Повернулися додому ні з чим. Та прикрісті невдачі скасували звичні умови тренувань. Можна було спокійно розібратися, увійти до нормального ритму. Знову, як і раніш, почалися будні.

Фінал першості РРФСР за програмою майстрів додав дівчинці потрібної впевненості. Ні, Наталя не стала переможцем, навіть призером — вона посіла п'яте місце, поступившись Маші Філатовій лише п'ятнадцять сотих.

На кожному тренуванні Нечай готує свою вихованку до нових іспитів, ускладнює вправи та комбінації на снарядах. І ось вже до арсеналу Терещенко додаються такі важкі елементи, як подвійне сальто в групованні та опорний стрибок «цукахар», котрий до цього виконували тільки чоловіки. Вже тоді Наташка «перецукхарилася» усіх відомих спортсменів країни. До речі, у 1975 році цей стрибок з «гвинтом», тобто розворотом на триста шістьдесят градусів, був не під силу таким «зіркам», як Турищева, Корбут, Кім.

І ось вже першість Радянського Союзу в Києві.

Перший день — опробування снарядів — радості не приніс. Вправи на брусах не виходять, тренер не розуміє, спортсменка ледь не плаче. Думка приходить миттєво:

— Швидше, за мною!

Нечай стрімко біжить східцями на другий поверх Палацу спорту. До тренувального залу!

— Виконуй усі вправи тут. П'ять ра-

про Монреаль довелося розпрощатися.

Та на Олімпіаді «потрапив» її славнозвісний стрибок у виконанні Неллі Кім. Олімпійська чемпіонка, повернувшись на Батьківщину, щиро подякувала Наташі та Едуарду Йосиповичу за цікаву знахідку. Успіхи ж Терещенко в змаганнях на призи газети «Москву», матчевих зустрічах СРСР — Болгарія, СРСР — НДР — Румунія, СРСР — Італія давали надію на можливість її участі в Олімпіаді-80.

У вересні 1976 року в Кіровограді відбувалися змагання молодіжного Кубка країни з гімнастичного багатоборства. А приїзд до рідного міста Наталки Терещенко та Едуарда Нечая не пройшов поза увагою фахівців, журналістів. Республіканська «Спортивна газета» розповіла про ці змагання назвала матеріал «До рідного міста — в... гості».

Нечай завжди був кіровоградцем. Його притягувало до себе рідне місто. Але навряд чи хтось наважиться б повернутися додому під час успіхів, які тільки починались. Та Едуард Йосипович не вагався. Після запрошення Кіровоградського спортивного комітету він забув про колишні образи. Так розійшлися шляхи Наталки Терещенко та Едуарда Нечая. Перша, вже цілком самостійна спортсменка, поїхала до Москви, другий — до Кіровограда, додому.

18 по 22 листопада 1986 року у Москві на Олімпійській спортивній базі в Ізмайлово відбулися молодіжні першість країни зі спортивної гімнастики на призи Ленінського комсомолу. Вихованка тренера Едуарда Нечая, учениця шостого класу Кіровоградської середньої школи № 16 кандидат у майстри спорту Олеся Дудник у складі збірної команди Центральної ради «Дінем» стала абсолютною переможницею молодіжного чемпіонату Радянського Союзу.

[Із газет].

Молодіжну першість СРСР із спортивної гімнастики спортсмени називають «Комсомолкою». Та це ніжне слово аніж не відображає справжнього рангу змагань.

Десять років тому Наташка Терещенко теж починала з них, вигравши багатоборство та один із видів вправ. Сьогодні Олеся Дудник на таких же змаганнях одержала п'ять медалей — три золоті та дві срібні. Тоді Терещенко продемонструвала новий опорний стрибок — сальто назад з розворотом на триста шістьдесят градусів, тепер Дудник — сальто з розворотом та перельотом на нижню жердину.

Спортивна гімнастика — вид спорту складний, — наголошує Нечай. — І в ній судді дуже консервативні. Наприклад, одну і ту ж вправу однаково виконують майстер з ім'ям та молода спортсменка. Зрозуміло, що вищі бали здобуде знаменитість. Ось і виходить, для того, щоб перемогти — треба виконувати такі елементи, котрі ще ніхто не робив. Тренер в гімнастиці — конструктор, більш того, конструктор мрії. Але йому потрібно чітко знати свою мрію, тільки тоді пошуки нового, ще ніким не баченого у цьому виді спорту, дадуть наслідки.

Ось свідоцтво Спорткомітету СРСР: «Авторське посвідчення, видане тренеру Едуардові Нечая за підготовку гімнастки Олеси Дудник, яка першою в країні виконала елемент на брусах різної висоти: сальто назад в групованні з розворотом на сто вісімдесят градусів та перельотом у вис на нижню жердину».

Хтось зауважить, що таке й прочитати важко, не те, щоб виконати. Зазначу інше. Це справжнє свідоцтво. І якщо б подібне вийшло в техніці, то його одержав би конструктор-винахідник.

Старшому тренеру зі спортивної гімнастики Едуарду Нечая вже сорок сім, я не був знайомий з ним раніше. Але добре знаю, що свою мрію він не залишив і досі:

— Кіровоград може виховати олімпійського чемпіона. Треба тільки працювати!

С. БОНДАРЕВ.

На знімку: Е. НЕЧАЙ зі своїми вихованками. Справа — Олеся ДУДНИК. Фото В. ГРИБА.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішніспілкового життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; корпентерської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.